

OPINIA

w sprawie nadania tytułu naukowego profesora dr hab. KATARZYNI DUDKA prof. nadzw. Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej

Stosownie do wymogów wskazanych w art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz.1852, ze zm.), tytuł naukowy może być nadany osobie, która uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego i obecnie a) posiada osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w przewodzie habilitacyjnym, a nadto b) ma też doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowa w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbyła staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych lub prowadziła prace naukowe w takich instytucjach oraz c) posiada także osiągnięcia w opiece naukowej, przez uczestniczenie co najmniej raz w charakterze promotora w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia oraz raz w charakterze promotora pomocniczego w takim przewodzie lub jest promotorem w otwartym przewodzie doktorskim i wystąpiła już także dwa razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub habilitacyjnym albo w postępowaniu habilitacyjnym.

W związku z powyższym analiza kwestii spełnienia przez kandydatkę do tytułu naukowego powyższych wymogów będzie dokonana według ich ustawowej kolejności.

1. Ocenia dorobku naukowego kandydatki do tytułu naukowego

1. Pani Katarzyna Dudka ukończyła studia prawnicze na Uniwersytecie im Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie w 1991 r. i została wówczas zatrudniona na stanowisku asystenta w ówczesnym Zakładzie Postępowania Karnego UMCS. W latach 1991-1993 odbyła też w Lublinie aplikację prokuratorską, kończąc ją z wynikiem bardzo dobrym. Stopień naukowy doktora nauk prawnych nadano Jej uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji UMCS w maju 1998 r., w oparciu o rozprawę pt. *Kontrola korespondencji oraz innych form gromadzenia i przekazywania informacji w procesie karnym*, której promotorem był prof. E. Skrętowicz. Od 1 października 1998 r. została Ona też zatrudniona w tej Uczelni na stanowisku adiunkta.

Już przed doktoratem p. Katarzyna Dudka opublikowała 4 artykuły naukowe, które ukazały się w latach 1994-1997 w Przeglądzie Sądowym, Prokuraturze i Prawie, w Annales UMCS i w opracowaniu zbiorowym pt. Polska lat dziewięćdziesiątych. Przemiany państwa i prawa (Lublin 1997). Dotyczyły one zarówno tematyki związanej z przygotowywaną rozprawą doktorską, a więc kontroli korespondencji i podsłuchu (3), jak i innych kwestii, a to zmian przepisów prawa dowodowego w latach 1989-1996.

Natomiast po uzyskaniu stopnia naukowego doktora opublikowała Ona jeszcze 1 artykuł dotyczący podsłuchu, tym razem komputerowego (Prok. i Prawo 1/1999) i 1 odnośnie przesłuchania karno-procesowego (Annales UMCS 2000). Wydana też została jej monografia pt. *Kontrola korespondencji i podsłuch w polskim procesie karnym* (Lublin 1998), oparta na kanwie rozprawy doktorskiej. Następnie dr Katarzyna Dudka zajęła się już inną problematyką. Jej zainteresowania dotyczyły wówczas pozycji prawnej i udziału stron w postępowaniu karnym, prawa do prywatności w aspekcie prawno-karnym i procesowy oraz form i przebiegu procesu karnego. Zaowocowały one kolejnymi 18 publikacjami w postaci artykułów (11) publikowanych w ogólnopolskich czasopismach prawniczych (Państwo w Prawo, Wojskowy Przegląd Prawniczy oraz Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych) artykułów - rozdziałów w pokonferencyjnych opracowaniach zbiorowych (5) i w księgach pamiątkowych (2 – prof. T. Nowaka i prof. A. Wąska). Opublikowała wówczas także, na łanach Rzeczypospolitej w 2005 r., 3 artykuły publicystyczne.

W 2006 r. wydano jej drugą monografię, pt. *Skuteczność instrumentów ochrony praw pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym w świetle badań empirycznych*, będącej efektem – wspomnianych wcześniej - jej badań odnośnie sytuacji procesowej i udziału stron w postępowaniu karnym, które to opracowanie było podstawą jej

2. W konsekwencji przystępując w pod koniec 2006 r. do obrony rozprawy habilitacyjnej, której podstawą była wskazana wyżej monografia i uzyskując w listopadzie 2006 r. stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych - Pani Katarzyna Dudka miała w swym podoktorskim dorobku naukowym 2 monografie i 20 opracowań w postaci artykułów i rozdziałów opracowaniach zbiorowych, w tym w profesorskich księgach pamiątkowych, a łączny jej dorobek naukowy obejmował 26 publikacji naukowych.

Obecnie, w procedurze o nadanie tytułu naukowego p. dr. hab. Katarzyna Dudka, od 1 sierpnia 2009 r. prof. nadzw. UMCS, zatrudniona w Katedrze Postępowania Karnego tej Uczelni. okazuje się mieć w swym dorobku naukowym, uzyskanym po nadaniu jej w 2006 r. stopnia naukowego doktora habilitowanego kolejne 61 publikacji *stricto* naukowych. Na ten Jej po-habilitacyjny dorobek składają się: **jedna monografia** (*Praktyka stosowania nieizolacyjnych*

środków zapobiegawczych w polskim procesie karnym, Warszawa 2016, s. 270), jako zamykająca ten okres działalności kandydatki do tytułu naukowego, **współautorstwo 1 książki** będącej komentarzem do przepisów Unijnej dyrektywy z 2012 r., ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw, **7 artykułów** opublikowanych w czasopismach **prawniczych**, **33 takie artykuły jako rozdziały w opracowaniach zbiorowych**, samoistnych lub pokonferencyjny oraz w księgach jubileuszowych, z których tylko w czterech wypadkach jest publikacja opracowana wspólnie z inną osobą oraz **2 publikowane głosy w dyskusjach** na konferencjach naukowych, **2 recenzje naukowe** (obie w *Ius Novum* nr 3/2008 i nr 1/2009), **1 glosa** do uchwały SN (w *Przeglądzie Sejmowym* 4/2008) oraz **14 raportów** badawczych, w tym 8 samodzielnych, a 7 sporządzonych wspólnie z inną osobą lub osobami.

Nie może zatem budzić wątpliwości, że dr hab. Katarzyna Dudka, w okresie końca 2006 r. do początków 2016 r. poszerzyła swą piśmienniczą działalność naukową i to prawie dwu i pół krotnie w porównaniu z tą, jaką uzyskała ogólnie do momentu habilitacji. Prawie zaś trzykrotnie zaś doszło tu do poszerzenia tego dorobku w stosunku do branego pod uwagę przy nadawaniu Jej stopnia naukowego doktora habilitowanego, kiedy to uwzględnia się go z okresu po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. W ujęciu ilościowym dopełniony tu został zatem w pełni ustawowy warunek dysponowania osiągnięciami znacznie przekraczającymi wymogi stawiane w przewodzie habilitacyjnym.

To samo jednak odnieść należy do znaczenia naukowego tego dorobku. Jeżeli chodzi o monografię o praktyce stosowania nieizolacyjnych środków zapobiegawczych, która jest w tym wypadku, jak już wspomniano, zwieńczeniem pohabilitacyjnej działalności kandydatki do tytułu profesora, to stwierdzić trzeba, iż jest to opracowanie ważne, obrazujące stosowanie w praktyce wolnościowych środków zapobiegawczych. Oparte jest ono na badaniach owej praktyki, przeprowadzonych dwukrotnie, w 2006 i 2014 r., w systemie badania akt i ankietowo. obrazujące w ten sposób, zmiany w ich stosowaniu, uwzględniające także zmiany w przepisach dotyczących owych środków. Autorka, po prezentacji metodologicznych założeń badań (s. 19 – 37), omawia następnie pokrótce pojęcie środków zapobiegawczych, reguły ich stosowania i funkcje (rozdz. 2 – s. 38-68) oraz przesłanki ich stosowania (rozdz. 3, s. 69-92). Następnie zaś bardzo szeroko (rozdz. 4, s. 93-194) przedstawia kwestie stosowanie poszczególnych tych środków w praktyce, w oparciu o dane uzyskane w badaniach i ich analizę, aby zakończyć oceną wyników owych badań w aspekcie *de lege lata*, jak i *de lege ferenda* (rozdz. 5, s. 195-204), z przedstawieniem nadto także wybranych stanów faktycznych, dotyczących procedowania w przedmiocie niektórych wolnościowych środków zapobiegawczych (rozdz.

6, s. 206-219). W końcowych fragmentach monografii zawarto wzory ankiet do badań aktowych i ankietowych oraz wykaz wykorzystanych w pracy publikacji, aktów prawnych i orzecznictwa (s. 221-268).

Opracowanie to ukazuje praktyczne stosowania nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w różnych ich aspektach, jako że dotyczy nie tylko ich zastosowania i powodów takich decyzji, ale także modyfikowania i uchylania danego środka oraz przyczyn tych rozstrzygnięć, zapadających w toku procesu. Stąd też pierwsze rozdziały merytoryczne (2 i 3) dotyczące kwestii prawnych, są tu ograniczone w swych rozważaniach, ale i tutaj, analizując przesłanki stosowania omawianych środków. Autorka w oparciu o konkretne, wynikające z jej badań sytuacje występujące w praktyce, przedstawia krytycznie wadliwości uzasadniania decyzji sięgających po dany środek w aspekcie podstaw ich dopuszczalności (s. 72-78). Natomiast zaprezentowana w tej pracy analiza badań ukazuje już szczegółowo także mankamenty samej regulacji kodeksowej. Stąd i zawarte w tej monografii, ciekawe i godne uwagi, także sugestie *de lege ferenda* (s.202-203).

W mojej ocenie **opracowanie to stanowi zatem istotny wkład jego Autorki do rozwoju nauki polskiego postępowania karnego**, a dowodzi przy tym wysokich Jej umiejętności w prowadzeniu badań naukowych i wyprowadzaniu z nich zasadnych, a ważkich - tak dla praktyki stosowania środków przymusu, jak dla ustawowego ich dookreślenia - wniosków.

4. Jeżeli zaś chodzi o pozostały dorobek piśmienniczy kandydatki do tytułu profesora, to należy stwierdzić, iż charakteryzuje go różnorodność Jej zainteresowań, od problematyki praw człowieka na gruncie procesu karnego, poprzez sytuację prawną uczestników tego postępowania, związki tej procesu karnego z materialnym prawem karnym, odpowiedzialność dyscyplinarną różnych zawodów, aż do problematyki wolnościowych środków zapobiegawczych.

Gdy chodzi o ten ostatni nurt zainteresowań naukowych kandydatki, to - poza omówioną wcześniej Jej monografią - ukazały się przed wydaniem tego opracowania jedynie 3 publikacje (nie powoływane zresztą w tej monografii, gdyż dotyczyły innych aspektów tych środków), a to: o praktycznych problemach zaliczania tych środków na poczet orzeczonych następnie wyroków środków karnych (w Księdze Jubileuszowej Prof. T. Bojarskiego, Lublin 2011) oraz o wybranych problemach stosowania tych środków (w opracowaniu zbiorowym pt. Teoretyczne i praktyczne problemy współczesnego prawa karnego, Lublin 2011) i o wpływie praw człowieka na stanowienie i stosowanie owych środków (WPP 1-2/ 2012). Kwestii tych dotyczyły też 2 z 14 wspomnianych już raportów naukowych kandydatki do tytułu naukowego (w tym jeden wspólnie z inną osobą).

Natomiast Jej zainteresowania problematyką ochrony praw człowieka zaowocowały 5 publikacjami, jakie ukazały się w latach 2007-2011, w różnych opracowaniach zbiorowych. Dotyczyły one zaś, tak istotnych kwestii, jak: podsłuch prywatny i dziennikarski (w Księdze Jubileuszowa prof. E. Skrętowicza, Lublin 2007), propozycje kastracji chemicznej sprawców niektórych przestępstw seksualnych (w opracowaniu pt. Dylematy praw człowieka, Warszawa 2008), z krytyczną oceną takich sugestii, dostępu stron do akt postępowania przygotowawczego w świetle zasady rzetelnego procesu (w Księdze Jubileuszowej Prof. Z. Świdły, Warszawa 2009), zakresu stosowania standardów rzetelnego procesu wobec podmiotu zobowiązanego do zwrotu korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa (w opracowaniu konferencyjnym pt. Rzetelny proces karny, Warszawa 2010) oraz kontrydiktoryjności postępowania karnego jako zasady rzetelnego procesu (w. Księdze Pamiątkowej Prof. Z. Hołdy, Warszawa 2011).

Z kolei w zakresie zainteresowań związanych z sytuacją prawną uczestników procesu p. dr hab. Katarzyna Dudka wydano w omawianym okresie (od końca 2006 r do 2015 r.), aż 18 publikacji, które ukazywały się w ogólnopolskich czasopismach prawniczych (5), księgach jubileuszowych i pamiątkowych (7; Prof. B. Kunickiej – Michalskiej, S. Stachowiaka, J. Tylmana, J. Skupińskiego, P. Kruszyńskiego i SSN S. Zabłockiego oraz z okazji XX-lecia Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości) oraz w opracowaniach zbiorowych (6; Ochrona interesów finansowych a przemiany instytucjonalne UE, Warszawa 2009; Zawody prawnicze, Toruń 2009; Czy istnieje czwarta władza ? Wolność prasy w teorii i praktyce, Toruń 2010, Współczesne tendencje rozwoju procesu karnego z perspektywy dogmatyki oraz teorii i filozofii prawa, Warszawa 2011; Unijne standardy organów sprawiedliwości naprawczej, Warszawa 2015 oraz Indywidualna ocena służąca ustaleniu szczególnych potrzeb ofiar przestępstw w zakresie ochrony, Warszawa 2015). Jedną z grona tych publikacji był też - wskazany już wcześniej - Komentarz do przepisów dyrektywy unijnej z 2012 r., którego jest dr hab. Katarzyna Dudka jest jednym ze współautorów.

W publikacjach tej grupy poruszała ona takie kwestie , jak: zażalenie na bezczynność organu procesowego, zasadność zmiany trybu ścigania przestępstwa zgwałcenia, udział podmiotu odpowiedzialnego posiłkowo w postępowaniu karnym, udział organizacji społecznej w procesie karnym, instytucja prokuratora europejskiego, kwestie dziennikarstwa śledczego, kondycji zawodu sędziowskiego w płaszczyźnie odbioru tego zawodu w opinii publicznej, ich odpowiedzialności dyscyplinarnej oraz sposobów wykorzystywania w toku postępowania instrumentów procesowych oraz ingerencji prokuratora w sprawy prywatnoskargowe, roli pokrzywdzonego we współczesnym procesie karnym, aktywności procesowej prokuratora w

kontradiktoryjnym procesie, jego roli w znolizowanym postępowaniu karnym, prawie oskarżonego do odszkodowania za niesłuszne skazanie, aresztowanie i zatrzymanie, wpływu obrońcy na kontradiktoryjny proces, wyznaczników jego pozycji w tym procesie, procesowych skutków indywidualnej oceny pokrzywdzonych, wykorzystaniu innych niż mediacja programów sprawiedliwości naprawczej w procesie karnym, z prezentacją instytucji konferencji grupowych, kół orzekających i rad naprawczych, a także kwestie przedmiotu ulaskawienia z opcją, iż łaska indywidualna może obejmować jedynie sferę kar i środków karnych, ale nie abolicję, ale że może być stosowna także do kłamców lustracyjnych.

Natomiast w Komentarzu do wspomnianej dyrektywy unijnej, dr hab. Katarzyna Dudka szeroko analizowała przepisy tego aktu o celach owej dyrektywy i rozumienia zawartych w niej pojęć (art.1 i 2 – s. 95- 110) oraz jej regulacje dotyczące prawa ofiary przestępstwa do ochrony, do unikania kontaktu ze sprawcą, do ochrony w postępowaniu przygotowawczym oraz do ochrony prywatności (art. 18-21, s. 229-242).

Powyższe wskazuje na duże zróżnicowanie, podejmowanych, przez kandydatkę do tytułu naukowego, w tej sferze Jej zainteresowań, problemów i wypowiedzi w kwestiach rzeczywiście ważkich, czy to aktualnie w momencie podejmowania danej kwestii, czy generalnie dla prawidłowego rozumienia rozwiązań procesowych i wskazywania sposób rozstrzygania określonych problemów procesowych.

Gdy chodzi zaś o Jej zainteresowania odnośnie do kwestii na styku materialnego i procesowego prawa karnego, to zaowocowały one 9 publikacjami. Tylko dwie z nich ukazały się w czasopiśmie prawniczych (Kwartalniku Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury w 2009 r. i w Prawo w działaniu w 2011 r.). Pozostałe były publikowane w opracowaniach zbiorowych, jako odrębne rozdziały, w tym jedna w Księdze Jubileuszowej (Prof. L. Gardockiego, w 2014 r.).

Głównym tematem były tu kwestie związane z karnoprawnym obowiązkiem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem i karnoprosesowym nakładaniem obowiązku jej naprawienia. Tym kwestiom poświęcono 4 publikacje odnośnie do: konieczności zmian w przepisach obu kodeksów (w: Kodeks karny i kodeks postępowania karnego po dziesięciu latach obowiązywania, Warszawa 2009), obowiązku naprawienia szkody tytułem środka karnego (we wspomnianym kwartalniku KSzSiP z 2009 r.), projektowanych zmian odnośnie do odpowiedzialności z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC (w opracowaniu pt. Karnomaterialne i procesowe aspekty naprawienia szkody, Warszawa 2010) oraz obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przez notariusza (w, Odpowiedzialność karna notariusza, Kluczbork 2010). Dwie kolejne publikacje z tej sfery analizowały procesowe aspekty przestępstwa

zgwałcenia (w: *Przestępstwo zgwałcenia*, Warszawa 2012) oraz także aspekty przestępstw przeciwko czci i nietykalności cielesnej (w: *Przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej*, Warszawa 2013). Natomiast 3 pozostałe opracowania dotyczyły; wpływu materialnego prawa karnego na ustawową definicję pokrzywdzonego (w: *Współzależność prawa karnego materialnego i procesowego*, Warszawa 2009), kryminalizacji i związków pomiędzy prawem materialnym i procesowym (we wskazanej już Księdze Jubileuszowej) oraz prawnokarnej ochrony zwierząt (w: *Prawo w działaniu 9/2001*). Publikacje te wskazują wyraźnie na zainteresowania Autorki przede wszystkim wzajemnym powiązaniem materialnego i procesowego prawa karnego, choć dotyczą także kwestii samej odpowiedzialności za niektóre czyny (znęcania się nad zwierzęciem) lub określonych osób (notariuszy).

Ostatnia sfera aktywności naukowej dr hab. Katarzyny Dudki to postępowanie dyscyplinarne, które – choć nie karne - ma charakter represyjny, a z regulacji go dotyczących wynika, że odpowiednio stosuje się w nim przepisy procedury karnej. W dorobku piśmienniczym kandydatki do tytułu naukowego jest 6 publikacji z tej sfery prawa. Ukazywały się one zarówno w czasopiśmie prawniczych (3), jak i w opracowaniach zbiorowych. Dotyczyły zaś trzech problemów.

Po pierwsze odpowiedniego stosowaniu w postępowaniu dyscyplinarnym przepisów k.p.k., której to kwestii poświęcono 4 publikacje, kolejno nt. odpowiedzialności dyscyplinarnej i zakresu stosowania przepisów k.p.k. w postępowaniu dyscyplinarnym nauczycieli akademickich (w, *Studia Iuridica Lublinensia IX* 2007), stosowania przepisów k.p.k. w postępowaniu dyscyplinarnym tychże nauczycieli (w, *Węzłowe problemy procesu karnego*, Warszawa 2010) oraz odpowiedniego stosowania ich w postępowaniu dyscyplinarnym wobec notariuszy (Rejent 2008), a także w świetle przepisów dyscyplinarnych prawa o adwokaturze i ustawy o radcach prawnych (*Prawo w działaniu 18/2014*). Po wtóre kwestii zbiegu tej odpowiedzialności z inną odpowiedzialnością represyjną, co znalazło wyraz w publikacji o odpowiedzialności dyscyplinarnej żołnierzy na tle jej zbiegu odpowiedzialnością z innego rodzaju odpowiedzialnością represyjną (w. *Zbieg odpowiedzialności dyscyplinarnej z innego rodzaju odpowiedzialnością o charakterze represyjnym w służbach mundurowych*, Piła 2014). Po trzecie wreszcie kwestii obowiązywania na gruncie tej odpowiedzialności zasady legalizmu, który to problem zaprezentowano w opracowaniu o realizacji zasady legalizmu w postępowaniu dyscyplinarnym nauczycieli akademickich (w. *Zasada legalizmu w procesie karnym*, Lublin 2015).

W tej sferze zainteresowań dr hab. Katarzyna Dudka zajmowała się zatem co do zasady kilkoma tylko postępowaniami dyscyplinarnymi, a to nauczycieli akademickich, adwokatów,

radców prawnych i notariuszy, i to jedynie w aspekcie zakresu stosowania w nich przepisów procedury karnej, a odnośnie nauczycieli akademickich także zasady legalizmu. Wpadkowo analizie poddała też kwestię zbiegu tej odpowiedzialności z inną odpowiedzialnością represyjną, dokonując tego na przykładzie żołnierzy. Czyniła to jednak jak zawsze ze szczegółową analizą prawną i należyłą argumentacją.

Zaprezentowany wyżej pohabilitacyjny dorobek piśmienniczy dr hab. Katarzyny Dudki zarówno z uwagi na zagadnienia jakimi się w nim zajmowano, jak i – co istotne – zaprezentowany w tych publikacjach poziom naukowy, stosowne argumentacje prawnicze i wysuwane z uprzednim przemyśleniem wnioski, pozwala przyjąć, iż stanowi on niewątpliwie dorobek, który ma już swoje stałe miejsce w nauce polskiego procesu karnego.

Świadczy o tym zresztą także fakt przywoływania tych opracowań przez innych autorów. Tytułem przykładu można wskazać choćby, na wydane w ostatnich latach opracowania autorstwa, np. J. Kosowskiego, *Zasada informacji prawnej w polskim procesie karnym w świetle art. 16 k.p.k.*, Warszawa 2011, R. Olszewskiego, *Kumulacja procesowych ról uczestników polskiego postępowania karnego*, Łódź 2013, J. Kosonogi, *System środków dyscyplinujących uczestników postępowania karnego*, Warszawa 2014, czy J. Zagrodnika, *Model interakcji postępowania przygotowawczego oraz post postępowania głównego w procesie karny*, Warszawa 2015, których powoływane są różne publikacje kandydatki do tytułu naukowego.

Nie można też nie podkreślić okoliczności publikowania przez nią swych naukowych analiz w księgach jubileuszowych i pamiątkowych. Należy bowiem mieć tu na uwadze, że do takich publikacji jednostka naukowa przygotowująca księgę zaprasza określone osoby do opracowania publikacji do owego dzieła. Czyni się to przy tym z założenia wobec osób, których dorobek naukowy się docenia. Księgi takie, w których Pani Katarzyna Dudka publikowała swe opracowania przygotowywane były nie tylko w Jej rodzimym Uniwersytecie (3), ale także w ośrodkach naukowych w Warszawie (5) oraz w Poznaniu, Łodzi i Wrocławiu.

Nie można również pominąć faktu, że po habilitacji w 2006 r., wystąpiła Ona na 28 krajowych konferencjach i sympozjach naukowych. Były to konferencje i sympozja na uniwersytetach Jagiellońskim, Warszawskim, Poznańskim, Wrocławskim, Lubelskim, Rzeszowskim, Bydgoskim i Zielonogórskim, a także organizowane przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Instytut Wymiaru Sprawiedliwości, Kancelarię Prezydenta RP oraz Pełnomocnika Rządu ds. Równego Traktowania. Jedynie przy tym na 5 z nich nie wygłaszała Ona referatu. Uczestniczyła też w 2 konferencjach międzynarodowych, a to na Konferencji Towarzystwa Badawczego Prawa Europejskiego i OLAF nt. „Ochrona interesów finansowych a przemiany instytucjonalne Unii Europejskiej” w Warszawie w 2009 r., z referatem o

prokuratorze europejskim oraz w 2015 r. na UJ na VIII Krakowskiej Konferencji Psychologii Sądowej, uczestnicząc w debacie nt. roli biegłego w kontradiktoryjnym procesie karnym.

Po habilitacji, p. dr hab. Katarzyna Dudka sporządziła także 9 opinii prawnych na wnioski różnych organów, w tym Ministra Sprawiedliwości, Kancelarii Prezydenta RP i Krajowej Rady Notarialnej. Dotyczyły one zaś m.in. kwestii zasadności wprowadzenia referendarza sądowego do procesu karnego, stosowania środków zabezpieczających połączonych z leczeniem farmakologicznym wobec sprawców niektórych poważnych przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, a także seksualnych, w aspekcie art. 7 EKPC, rodzaju kar i środków karnych mogących być objętych prawem łaski, czy potrzeby zmian przepisów o odpowiedzialności dyscyplinarnej notariuszy. Niewątpliwie oznacza to, że Jej dorobek naukowy był i jest także ceniony przez różne organy państwowe jak organizacje prawnicze.

Powyższa analiza dorobku piśmienniczego, jak i innej aktywności naukowej kandydatki to tytuły naukowego uzasadnia stwierdzenie, że dorobek ów - tak jak omówiona wcześniej monografia - wskazują, iż jego Autorka dopełniła ustawowego wymogu posiadania osiągnięć naukowych znacznie przewyższających wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym. Przewyższają one bowiem te wymagania, tak ilościowo, jak i - co ważne - jakościowo.

2. Ocena doświadczeń kandydatki do tytułu naukowego w kierowaniu zespołami badawczymi

Pani dr hab. Katarzyna Dudka, niezależnie od pracy w UMCS w Lublinie, jest też od roku 2008 zatrudniona jako prof. nadzw. w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości w Warszawie. W latach 2009-2013 prowadziła tu samodzielnie 7 projektów badawczych, opartych przede wszystkim, na badaniach aktowych. Dotyczyły one kwestii aktywności oskarżyciela publicznego na rozprawie głównej, realizacji zasady jawności procesu, podstaw umorzenia i odmowy wszczęcia postępowania karnego w sprawach o zgwałcenie, stosowania nieizolacyjnych środków zapobiegawczych, a także odpowiedniego stosowania przepisów procedury karnej w postępowaniach dyscyplinarnych przeciwko adwokatom i radcom prawnym oraz w takich sprawach przeciwko notariuszom, a także jednolitości orzekania kar dyscyplinarnych w prawniczych zwodach zaufania publicznego. Była też współautorką i współwykonawczynią 6 innych takich projektów, realizowanych w latach 2009 -2014, które dotyczyły z kolei kwestii: ingerencji prokuratora w sprawy prywatnoskargowe, karnoprawnej ochrony zwierząt, sytuacji pokrzywdzonego w procesie karnym, odszkodowania za niesłuszne skazanie, aresztowanie i

zatrzymanie, skuteczności nieizolacyjnych środków zapobiegawczych oraz posiedzenia organizacyjnego przed rozprawą.

Powyższe wskazuje, że zarówno badania prowadzone osobiście, jak i wspólnie z inną osobą (5) lub osobami (1), dały dr hab. Katarzynie Dudka asumpt do publikacji artykułowych. Należy tu jednak od razy zaznaczyć, że gdy chodzi o tę ostatnią grupę badań, to Jej publikacje są tu ogłoszone zawsze we współautorstwie z inną osobą (tak odnośnie do artykułu o odszkodowaniu za niesłuszne skazanie, aresztowanie i zatrzymanie - w, Themis Polska Nova 1(2)/2012 i dwóch publikacji o ingerencji prokuratora w sprawy prywatnoskargowe – Księga Jubileuszowa J. Tyłmana z 2011 r. i księga z okazji XX-lecia Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości też z 2011 r.) lub z innymi osobami (tak przy publikacji o prawnej ochronie zwierząt – w, Prawo w działaniu 9/2011).

Jednocześnie dowodzi to umiejętności kandydatki do tytułu profesora współpracy w badaniach prowadzonych z udziałem innej jeszcze osoby lub wręcz grupy osób. Dopiero obecnie zamierza Ona wystąpić o grant badawczy, który byłby poświęcony kwestiom dostosowania polskiego prawa karnego procesowego do regulacji unijnych. Problematyka wpływu prawa unijnego na polskie prawo karne procesowe stanowić zaś ma nowy nurt Jej zainteresowań naukowych.

3. Ocenia osiągnięć kandydatki w zakresie opieki naukowej

Zacząć tu należy od kwestii dorobku dydaktycznego kandydatki, jako że chodzi o tytuł naukowy osoby będącej pracownikiem Uczelni wyższej.

Trzeba w związku z tym stwierdzić, że dr hab. Katarzyna Dudka jest w macierzystym UMCS znanym i cenionym dydaktykiem. Prowadzi na Wydziale Prawa i Administracji tej Uczelni wykłady z postępowania karnego dla studentów III roku prawa stacjonarnego, jak i - tu wspólnie z inną osobą – na II roku studiów I stopnia na kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne. Prowadzi także wykłady z zasad postępowania w sprawach o przestępstwa i wykroczenia dla studentów na kierunku administracja oraz na studiach doktoranckich z wybranych zagadnień prawa karnego procesowego. Prowadzi również seminaria na IV i V roku prawa z postępowania karnego. W ramach tych seminariów organizuje Ona dla studentów wyjazdy do Sądu Najwyższego, a także do miejscowej Katedry Medycyny Sądowej UM, do aresztu śledczego, jak i do fundacji dysponującej pokojami dla przesłuchań pokrzywdzonych dzieci, a także spotkania z wybitnymi praktykami, w tym z wykładowcami Krajowej Szkoły

Sądownictwa i Prokuratury. Jest też opiekunem Sekcji Karnej ds. Przemocy w Rodzinie Studenckiej Poradni Prawnej.

Ma także dr hab. Katarzyna Dudka, w omawianej obecnie sferze działalności uniwersyteckiej, istotny dorobek piśmienniczy. W 2012 r. wydany bowiem został, opracowany pod Jej redakcją naukową i z Jej udziałem, podręcznik pt. Postępowania szczególne i odrębne w procesie karnym, zaś w 2013 r. przygotowane w podobny sposób, opracowanie dydaktyczne pt. Postępowanie karne. Kazusy z rozwiązaniami. Natomiast w 2015 r. wydała Ona, wspólnie z dwiema innymi osobami, pracę pt. Kodeks postępowania karnego. Wybór orzecznictwa z komentarzem, a także – tu wspólnie z inną osobą – podręcznik do procesu karnego pt. Postępowanie karne. Owe opracowania dydaktyczne uznać należy bez wątpienia za istotny wkład p. dr hab. Katarzyny Dudki, jako ich współautorki, w kształcenie młodych kadr prawników.

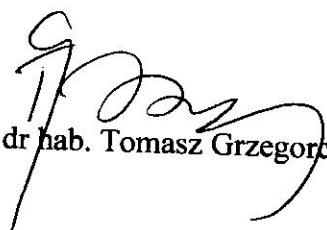
Natomiast gdy chodzi o kształcenie młodej kadry naukowej, to kandydatka do tytułu naukowego wypromowała dotąd 2 doktorów nauk prawnych i jest promotorem w kolejnych dwóch otwartych już przewodach doktorskich. Była też recenzentem w 4 przewodach doktorskich (w UMCS i na Uniwersytetach: Łódzkim, Warszawskim i Adama Mickiewicza w Poznaniu), zakończonych nadaniem doktorantom stopnia naukowego doktora. Była również recenzentem w jednym, jak dotąd, przewodzie habilitacyjnym (w UJ w 2013 r.), zakończonym nadaniem habilitantce stopnia doktora habilitowanego.

To zaś oznacza, że **wskazany wyżej dorobkiem w zakresie opieki naukowej został spełniony przez kandydatkę do tytułu naukowego, i to z naddatkiem, wymóg z art. 26 ust.1 pkt 3 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym z 2003 r.**

Już tylko na marginesie należy podnieść, że aktywnie wykonuje Ona też w UMCS powierzone Jej funkcje organizacyjne. W latach 2008-2012 była więc tu członkiem Komisji dyscyplinarnej dla nauczycieli akademickich, a od 2012 jest Rzecznikiem dyscyplinarnym dla tych pracowników Uczelni. Od 2008 r. jest też członkiem Wydziałowej Komisji Dydaktycznej, a od 2012 r. członkiem Wydziałowej komisji ds. pozyskiwania funduszy zewnętrznych. Udziela się także w Lubelskim Towarzystwie Naukowym i jest członkiem Sekcji Polskiej Międzynarodowego Stowarzyszenia Prawa Karnego AIDP.

Reasumując poczynione uwagi stwierdzam, że zarówno dorobek naukowy, jak i badawczy oraz w zakresie opieki naukowej świadczy, iż p. dr hab. Katarzyna Dudka dorobkiem tym w pełni dopełniła wymogów stawianych kandydatom do tytułu naukowego profesora, wskazanych w art. 26 ust 1 - 3 - przywołanej na wstępie tych rozważań - ustawy o stopniach nauko-

wych i tytule naukowym (...) z 2003 r. Dlatego popieram wniosek o nadanie Jej tego tytułu i proszę o nadanie tej sprawie dalszego biegu.

Prof. dr hab. Tomasz Grzegorzczuk